

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1969/2023
07.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Лончар, адвокат из ..., против туженог ЈП „Нуклеарни објекти Србије“ Београд - Винча, чији је пуномоћник Драган Тошић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3225/22 од 19.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3225/22 од 19.01.2023. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П1 979/21 од 15.07.2022. године и **ОДБИЈА** захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да плати тужилци трошкове поступка по ревизији у износу од 33.000,00 динара, у року од 8 дана.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 979/21 од 15.07.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог број ...-.../... од 06.07.2021. године, којим је тужилци престао радни однос код туженог и обавезан тужени да тужилцу врати на рад у року од 8 дана од пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 39.500,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3225/22 од 19.01.2023. године, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 979/21 од 15.07.2022. године, у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог број ...-.../... од 06.07.2021. године, којим је

тужиљи престао радни однос код туженог и обавезан тужени да тужиљу врати на рад (став први изреке). Преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П1 979/21 од 15.07.2022. године и одбијен као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 39.500,00 динара и обавезана тужена да туженом накнади трошкове у износу од 34.500,00 динара (став други изреке). Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23 - др.закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог до отказа уговора о раду 23.08.2018. године. Тужиљи је на основу решења од 23.08.2018. године престао радни однос код туженог. С обзиром да је решење о престанку радног односа тужиље од 23.08.2018. године поништено и тужиља враћена на рад, пресудом Другог основног суда у Београду П1 253/18 од 24.06.2019. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3088/19 од 15.11.2019. године, тужени је тужиљу вратио на рад решењем од 30.12.2019. године ради извршавања наведене тада правноснажне пресуде Другог основног суда у Београду од 24.06.2019. године. Међутим, како су решењем Врховног касационог суда Рев2 674/2020 од 24.09.2020. године укинуте пресуда Другог основног суда у Београду П1 253/18 од 24.06.2019. године и пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3088/19 од 15.11.2019. године, на основу којих је у извршењу тих пресуда тужиља враћена на рад решењем од 30.12.2019. године отпао је правни основ за враћње тужиље као запослене на рад, те је тужени оспореним решењем од 06.07.2021. године утврдио да је тужиљи престао радни однос код туженог уз образложење којим се позива и на наведено решење Врховног касационог суда од 24.09.2020. године, јер су се тако стекли услови за примену правног дејства решења о престанку радног односа тужиље од 23.08.2018. године.

По становишту првостепеног суда, из утврђеног чињеничног стања и неспорних чињеница произлази да је тужбени захтев тужиље који се односи на поништај решења о отказу уговора о раду од 06.07.2021. године и враћања на рад основан јер су одредбом члана 179. Закона о раду прописани разлози за отказ уговора о раду од стране послодаваца, па је наведено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог и његово понашање. По становишту првостепеног суда не постоји законом прописани основ престанка радног односа који је применио тужени.

По становишту другостепеног суда погрешно је првостепени суд применио материјално право када је закључио да је незаконит отказ уговора о раду тужиљи. Другостепени суд сматра да је отпао правни основ по којем је тужилца засновала радни однос и да је стога радни однос престао.

Основано се ревизијом тужиље указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Наиме, оспореним решењем тужиљи је престао радни однос код туженог, а разлози за отказ уговора о раду од стране послодавца прописани су одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 са изменама) и односе се на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца. Укидање одлуке суда којом је запослени враћен на рад, није као отказни разлог предвиђен овом одредбом, а тужени не доказује да је са тужиљом тај основ предвидео за отказ уговора о раду приликом враћања тужиље на рад, да би законито могао бити употребљен.

У описаној чињеничној и правној ситуацији, тужени није могао из наведеног разлога утврдити да је тужиљи престао радни однос.

Из наведених разлога, применом члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као ставу 1. изреке.

Тужиљи су у смислу члана 154. ЗПП досуђени трошкови састава ревизије у износу од 33.000,00 динара, а захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију одбијен, као у ставу 2. и 3. изреке пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**